

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **JUDr. Z. P., LL.M.**, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Skanska Reality a.s., IČO: 024 45 344, se sídlem Křižíkova 682/34a, Praha 8, zast. JUDr. Luděkem Trykarem, LL.M., Ph.D., advokátem, se sídlem U Letenského sadu 1306/14, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 12. 2019, č. j. MHMP 2527827/2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2021, č. j. 15 A 14/2020 - 96,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a paní A. P. proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 (dále též „stavební úřad“) ze dne 16. 4. 2019, č. j. MCP8 038176/2019, sp. zn. MCP8 189428/2018/OV.Lju. Tím stavební úřad povolil stavbu pro bydlení „*Obytný soubor Čertův vršek*“, Praha 8, Libeň, na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD a XE v k. ú. L. (dále též „stavba“).

[2] Žalobce a paní A. P. (dále též „žalobci“) proti rozhodnutí žalovaného brojili

žalobou, v níž v první řadě uvedli, že dvouletá doba platnosti územního rozhodnutí na výše uvedenou stavbu uplynula dne 30. 4. 2018, žádost o vydání stavebního povolení však byla podána až dne 2. 8. 2018. Nesouhlasili se závěrem žalovaného, že územní rozhodnutí nepozbylo platnosti uplynutím dvou let od nabytí právní moci, jelikož před uplynutím této doby byla realizována stavba veřejného osvětlení komunikace Čertův vršek, která podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 8 stavebního zákona nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení a bylo možné ji realizovat již na základě pravomocného územního rozhodnutí. Rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 112/2016 - 60, na který poukázal žalovaný, není pro posuzovanou věc příslušný, neboť se týká výkladu a aplikace ustanovení § 93 odst. 4 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), kdežto v posuzované věci jde o aplikaci § 93 odst. 4 písm. b) tohoto zákona. Mylný a nesprávný je rovněž odkaz žalovaného na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. 45 A 66/2012, neboť se týkal případu, kdy bylo v době platnosti územního rozhodnutí požádáno o vydání stavebního povolení na stavbu vedlejší [šlo rovněž o výklad § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona] a neřešilo situaci, kdy v době platnosti územního rozhodnutí žádná žádost o stavební povolení podána nebyla.

[3] Podle žalobců navíc absentují elementy úzkého vztahu vedlejší stavby ke stavbě hlavní (funkční, prostorová a časová souvislost). Výklad a aplikace § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona žalovaným nerespektuje účel, který zákonodárce sleduje omezením platnosti územních rozhodnutí, jímž je, aby se realizovala pouze stavba reflektující aktuální situaci v daném území. Správnost závěru žalovaného, že realizace jakékoliv vedlejší stavby nevyžadující stavební povolení nebo ohlášení povede k zachování platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona, by vedlo k tomu, že režim prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 téhož zákona se stane v případě rozsáhlejších staveb obsoletní právní normou.

[4] Podáním ze dne 6. 3. 2020 vzala paní A. P. žalobu zpět.

[5] Městský soud v Praze nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Stejně jako předtím žalovaný shledal, že závěry uvedené v rozsudku NSS č. j. 8 As 112/2016 - 60 a v rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 66/2014 - 144 jsou v posuzované věci plně aplikovatelné.

[6] Konstatoval, že územním rozhodnutím bylo rozhodováno o umístění souboru staveb ve smyslu § 2 odst. 8 stavebního zákona, přičemž jím byla umístována jednak stavba hlavní, jež určuje účel výstavby souboru staveb ve smyslu § 2 odst. 9 věty první stavebního zákona, tj. stavby obytného souboru s budovami „A“, „B“, „C“, „D“ a stavba budovy „E“, a dále stavby vedlejší, které svým účelem užívání nebo umístěním souvisí a zabezpečují užitelnost stavby hlavní či doplňují účel užívání stavby hlavní (§ 2 odst. 9 věta druhá stavebního zákona), tj. obnova veřejného vodovodu, prodloužení veřejné kanalizace, přípojky na síť technického vybavení, účelová komunikace a venkovní osvětlení, oplocení, areálové rozvody sítí technického vybavení, akumulární dešťová nádrž a retenční nádrž, zařízení staveniště. Potřeba umístění a následného provedení ostatních (vedlejších, souvisejících či doplňkových) staveb byla vyvolána právě umístěním a předpokládanou výstavbou souboru obytných budov - tyto stavby totiž zabezpečují funkčnost stavby hlavní pro sledovaný účel. Mezi vedlejší či doplňkové stavby náležející do souboru

pokračování

územním rozhodnutím umisťovaných staveb patří také část stavby veřejného osvětlení, tj. venkovního osvětlení, jehož vybudování je nadto podmínkou územního rozhodnutí pro napojení na inženýrské sítě. Potřeba vybudování venkovního osvětlení spolu se stavbou hlavní tak vychází již z územního řízení.

[7] Vzájemný vztah mezi stavbou hlavní a vedlejší vyplývá ze stavby prodlužující a rozšiřující komunikaci Čertův vršek. Komunikace zabezpečuje uživatelnost obytného souboru tím, že umožní příjezd do této stavby. Stavba veřejného osvětlení je v terminologii stavebního zákona také vedlejší stavbou ke stavbě bytového domu, neboť je spolu s komunikací podmiňující stavbou pro naplnění požadavků napojení stavby na dopravu a technickou infrastrukturu plynoucích z nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy (dále též „nařízení“).

[8] Umístění a vybudování části veřejného osvětlení bezprostředně souvisí s umístěním stavby hlavní (tj. souboru obytných budov), resp. veřejné osvětlení souvisí s umístěním komunikace, bez které by nebylo možné dopravně napojit stavbu bytového souboru za účelem jejího řádného a bezpečného užívání. Vzájemná funkční podmíněnost stavby veřejného osvětlení a stavby komunikace ostatně vyplývá i z podmínky pro umístění stavby č. 10 písm. m) územního rozhodnutí. Stavba obytného souboru pak funkčně podmiňuje provedení této komunikace, a lze tak souhlasit se žalovaným, že provedením stavby veřejného osvětlení prostřednictvím komunikace, která zabezpečuje uživatelnost stavby hlavní, došlo k využití části územního rozhodnutí v době jeho platnosti za situace, kdy se povolovací rozhodnutí nebo jiný úkon nevydává [viz § 94 odst. 3 písm. b) stavebního zákona].

[9] V rozsudku č. j. 8 As 112/2016 - 60 Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že platnost územního rozhodnutí ve vztahu k hlavní stavbě je zachována, pokud je zachována platnost územního rozhodnutí ve vztahu k vedlejší stavbě, která má vztah ke stavbě hlavní. V daném případě existuje prokazatelný vztah mezi stavbou vedlejší (výstavbou veřejného osvětlení realizovaného na základě územního rozhodnutí) a stavbou hlavní (výstavbou souboru obytných budov), a proto lze závěry tohoto rozsudku NSS aplikovat i na nyní projednávanou věc a na jejich základě dovodit, že platnost územního rozhodnutí ve vztahu k hlavní stavbě nemohla zaniknout. Ze stejných důvodů městský soud považoval za relevantní i závěry vyslovené Krajským soudem v Praze v rozsudku č. j. 45 A 66/2012 - 144. Městský soud shrnul, že je dána funkční, prostorová i časová souvislost vedlejší stavby veřejného osvětlení se stavbou hlavní. Byly tak splněny všechny podmínky, které předpokládá stavební zákon a relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[10] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Stejně jako již v žalobě uvedl, že stavební povolení bylo vydáno na základě územního rozhodnutí po době jeho platnosti a vyjádřil přesvědčení, že soud stejně jako správní orgány nesprávně aplikoval § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona.

Podle stěžovatele provedení stavby veřejného osvětlení v době dvouleté platnosti územního rozhodnutí k zachování jeho platnosti nevedlo, neboť provedená stavba veřejného osvětlení (jakožto stavba vedlejší) se stavbou obytných budov (jakožto stavbou hlavní) nesouvisí funkčně, prostorově ani časově.

[11] Stěžovatel brojil proti závěru uvedenému v bodu 72 napadeného rozsudku, podle něhož na základě platného územního rozhodnutí jsou pravomocně povoleny některé vedlejší stavby, zejména funkčně, prostorově, ale i časově související se stavbou hlavní. V posuzované věci po dobu dvouleté platnosti územního rozhodnutí vůbec žádná vedlejší stavba povolena nebyla. Podle rozsudku NSS sp. zn. 8 As 112/2016 se povolením myslí stavební povolení vedlejší stavby, nikoliv pouhé rozhodnutí o umístění stavby v územním rozhodnutí. To by totiž vedlo k neomezené platnosti územních rozhodnutí povolujících umístění stavby nevyžadujících stavební povolení. Podle stěžovatele není z kasační stížností napadeného rozsudku zřejmé, jaký důvod vedl soud k závěru o tom, že došlo k pravomocnému povolení vedlejší stavby. Takový závěr je podle stěžovatele v rozporu s obsahem spisu a činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[12] Stěžovatel dále zmínil, že je nutno postupovat v souladu se závěry obsaženými v rozsudku NSS sp. zn. 8 As 112/2016 a otázku zachování platnosti územního rozhodnutí posuzovat s ohledem na individuální okolnosti případu, tedy posoudit funkční, prostorové a časové souvislosti stavby hlavní a vedlejší. To odpovídá obratu „*započato s využitím území pro daný účel*“ použitému v § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona. Cit. rozsudek NSS je nutno ve vztahu k § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona chápat tak, že v případě obytných souborů ve smyslu § 2 odst. 8 stavebního zákona dojde k zachování platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona pouze v případech, kdy je v době platnosti územního rozhodnutí provedena buď stavba hlavní, nebo stavba vedlejší, která funkčně, prostorově a časově souvisí se stavbou hlavní. K zachování platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona naopak nevede provedení jakékoliv vedlejší stavby odvoditelné z územního rozhodnutí.

[13] Jediná vedlejší stavba veřejného osvětlení, která byla provedena v době dvouleté platnosti územního rozhodnutí, se stavbou hlavní nesouvisí funkčně ani časově, a tudíž její provedení k zachování platnosti územního rozhodnutí nevedlo. Nesprávný je závěr městského soudu, že prodloužená komunikace, včetně vybudování územním rozhodnutím podmiňovaného veřejného osvětlení bezprostředně předchází realizaci stavby hlavní, neboť stavba veřejného osvětlení byla realizována v říjnu 2017 a s realizací stavby hlavní bylo započato v lednu 2020. Navíc není ani zřejmé, jak soud dospěl k závěru o bezprostřední časové souvislosti, když se datem zahájení stavby hlavní ani nezabýval. Podle stěžovatele tak časový odstup více než dvou let mezi provedením stavby veřejného osvětlení a stavby hlavní, resp. časový odstup přibližně deset měsíců mezi provedením stavby veřejného osvětlení a podáním žádosti o stavební povolení dokládá, že mezi těmito stavbami není dána časová souvislost. Stavba komunikace byla realizována v období od 5. 4. 2021 do 17. 6. 2021. Z hlediska funkčnosti tak zde nebyl žádný důvod provést stavbu veřejného osvětlení téměř tři roky předtím, než se provedla výstavba příjezdové komunikace. Dovožovat funkční souvislost jen ze skutečnosti, že stavba veřejného osvětlení je zahrnuta do územního rozhodnutí, jak činí soud v bodě 73 napadeného rozsudku, není správné. To

pokračování

by pak v poměrech obytných souborů ve smyslu § 2 odst. 8 stavebního zákona vůbec nedávalo smysl a důvod zkoumat funkční spojitost vedlejší a hlavní stavby.

[14] Ustanovení § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona je nutno vykládat v souvislosti s § 93 odst. 3 téhož zákona. Závěr soudu, dle kterého by mělo zahájením vedlejší stavby časově a funkčně nesouvisející se stavbou hlavní dojít k odejmutí práv účastníků územního řízení, která jim náleží v rámci řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona, je v rozporu s účelem a smyslem institutu řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí a porušuje práva účastníků územního řízení.

[15] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil se závěry městského soudu. Z obsahu napadeného rozsudku je zřejmé, že klíčovým prvkem pro posouzení platnosti územního rozhodnutí nejsou stavby pravomocně povolené, ale realizovaná stavba veřejného osvětlení, neboť spadá do skupiny staveb, které se realizují již na základě jejich umístění, tj. není třeba „navazující“ povolovací rozhodnutí (stavební povolení) nebo jiný úkon stavebního úřadu. Stavba veřejného osvětlení se stavbou hlavní funkčně i časově souvisí, a tudíž její provedení vedlo k zachování platnosti územního rozhodnutí. Veřejné osvětlení je totiž příslušenstvím komunikace a vedlejší stavbou ke stavbě hlavní (soubor bytových domů). Existence funkční provázanosti vedlejší stavby komunikace, resp. jejího veřejného osvětlení ke stavbě bytového komplexu je zřejmá zejména z § 90 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, podle kterého stavební úřad zkoumá, zda záměr (soubor staveb) naplňuje požadavky na veřejnou dopravní infrastrukturu k možnosti a způsobu napojení. Navržená komunikace umožňuje uživatelnost obytného souboru tím, že zabezpečuje spojení se stavbou hlavní. Stavba veřejného osvětlení je v terminologii stavebního zákona také vedlejší stavbou ke stavbě bytového domu, neboť spolu s komunikací je podmiňující stavbou pro funkční naplnění požadavků napojení stavby na dopravu a technickou infrastrukturu.

[16] Osoba zúčastněná na řízení ve vyjádření uvedla, že rozsudek městského soudu považuje za správný a řádně odůvodněný. Uvedla, že realizací vedlejší stavby veřejného osvětlení komunikace Čertův vršek udržela územní rozhodnutí v platnosti, neboť jej započala realizovat ve lhůtě dvou let od právní moci územního rozhodnutí. Tvzení stěžovatele ohledně absence časové a místní souvislosti mezi stavbou hlavní a vedlejší jsou nesprávná a irelevantní. Stavební zákon ani nařízení blíže nevymezují, že by stavba veřejného osvětlení nemohla být provedena s časovým odstupem cca 2 let, resp. musela být dokončena až po realizaci hlavní stavby. To, že se podařilo realizovat výstavbu veřejného osvětlení v krátkém časovém horizontu, nelze klást osobě zúčastněné k tíži. Je zcela na ní, v jakých časových etapách bude výstavbu předmětného obytného souboru provádět. Datum zahájení hlavní stavby není v posuzovaném případě podstatné. Pokud je jedním územním rozhodnutím umístěno více vzájemně podmíněných staveb, je nutno umožnit, aby územní rozhodnutí bylo realizováno postupně. V této souvislosti osoba zúčastněná na řízení zmínila rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 66/2012 - 144. Stěžovatel nesprávně interpretuje rozsudek NSS č. j. 8 As 112/2016 - 60, ze kterého mylně dovozuje údajné porušení práva účastníka řízení v rámci řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Nejvyšší správní soud však v citovaném rozsudku též konstatoval,

že podmínky územního rozhodnutí z hlediska cílů a úkolů územního plánování je nezbytné znovu posoudit pouze v případě, pokud by předmětná stavba nezačala být realizována a územní rozhodnutí nebylo využito. Taktová situace v posuzované věci nenastala.

[17] Stěžovatel v replice uvedl, že odkaz osoby zúčastněné na řízení na rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 66/2012 pouze dokumentuje, že nechce pochopit podstatu kasační stížnosti. Provedení stavby veřejného osvětlení jakožto stavby vedlejší nemělo s provedením stavby hlavní (obytné domy) žádnou funkční ani časovou souvislost a bylo pouze účelovým krokem s cílem vyhnout se řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona. Provedení takové vedlejší stavby nevedlo k tomu, že bylo započato s využitím území pro stanovený účel ve smyslu § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona.

III. Posouzení kasační stížnosti

[18] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno k výkonu advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), neboť je advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[19] Kasační stížnost není důvodná.

[20] Podle § 2 odst. 8 stavebního zákona, ve znění účinném od 1. 1. 2018, *souborem staveb se rozumí vzájemně související stavby, jimiž se v rámci jednoho stavebního záměru uskutečňuje výstavba na souvislém území nebo za společným účelem*. Podle odst. 9 téhož ustanovení, *stavbou hlavní souboru staveb se rozumí stavba, která určuje účel výstavby souboru staveb. Vedlejší stavbou v souboru staveb se rozumí stavba, která se stavbou hlavní svým účelem užívání nebo umístěním souvisí a která zabezpečuje užitelnost stavby hlavní nebo doplňuje účel užívání stavby hlavní*.

[21] Podle § 93 odst. 1 stavebního zákona *územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně vlivu užívání stavby na území a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let*. Podle odst. 4 písm. b) téhož ustanovení *územní rozhodnutí nepozbývá platnosti, bylo-li v době jeho platnosti započato s využitím území pro stanovený účel v případech, kdy se povolení rozhodnutí nebo jiný úkon nevydává*.

[22] Podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 8 stavebního zákona *stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují vedení sítí veřejného osvětlení, včetně stožárů a systémů řídicí, zabezpečovací, informační a telekomunikační techniky*;

pokračování

[23] Nejvyšší správní soud nejprve pro přehlednost uvádí, že územním rozhodnutím ze dne 29. 3. 2016, č. j. MCP8 O73518/2015, bylo rozhodnuto o umístění stavby obytného souboru a mimo jiné též účelové komunikace a venkovního osvětlení. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 30. 4. 2016. Osoba zúčastněná na řízení požádala dne 2. 8. 2018 o vydání stavebního povolení na tuto stavbu. Stavební úřad ji povolil rozhodnutím ze dne 16. 4. 2019, č. j. MCP8 038176/2019, a na základě odvolání žalobců proti tomuto rozhodnutí bylo následně vydáno rozhodnutí žalovaného. V roce 2017 osoba zúčastněná na řízení realizovala část veřejného osvětlení v ulici Čertův vršek, umístěného výše uvedeným územním rozhodnutím. Oznámení o zahájení stavby veřejného osvětlení bylo podáno na stavební úřad dne 11. 9. 2017 s termínem zahájení stavby 2. 10. 2017 a ukončením dne 16. 10. 2017.

[24] V návaznosti na výše uvedenou právní úpravu a uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že dvouletá platnost územního rozhodnutí podle § 93 odst. 1 stavebního zákona trvala do 30. 4. 2018. Vzhledem k tomu, že osoba zúčastněná na řízení v roce 2017, tj. v průběhu doby platnosti územního rozhodnutí, realizovala územním rozhodnutím umístěnou stavbu veřejného osvětlení, která dle územního rozhodnutí tvoří součást jím umístěného záměru, došlo k tomu, že územní rozhodnutí podle § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona nepozbylo platnosti, neboť bylo v době jeho platnosti započato s využitím území pro stanovený účel (výstavba obytného souboru a s tím související technické infrastruktury).

[25] Správní orgány i městský soud tudíž aplikovaly § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona správně, a nelze proto přisvědčit námitce stěžovatele, v níž tvrdí opak. Vzhledem k tomu, že předmětné územní rozhodnutí nepozbylo platnost, není důvodná ani námitka stěžovatele, že stavební povolení bylo vydáno na základě územního rozhodnutí po době jeho platnosti.

[26] K argumentaci stěžovatele, že stavba veřejného osvětlení se stavbou obytných budov nesouvisí funkčně, prostorově ani časově, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že stavba veřejného osvětlení je typickou vedlejší stavbou, která se stavbou hlavní souvisí, jelikož zabezpečuje její užitelnost (v posuzované věci jsou stavbou hlavní budovy obytného souboru) ve smyslu § 2 odst. 9 stavebního zákona. Veřejné osvětlení má totiž pro uživatele obytných lokalit velký význam zejména z hlediska bezpečnosti a orientace, přičemž tyto funkce veřejného osvětlení jsou zároveň důležité i při výstavbě a souvisejících činnostech.

[27] Závěr městského soudu, že veřejné osvětlení bezprostředně souvisí s umístěním stavby hlavní, resp. že souvisí s umístěním komunikace, bez které by nebylo možné komunikačně napojit stavbu bytového souboru za účelem jejího řádného a bezpečného užívání, proto považuje Nejvyšší správní soud za správný a přiléhavý. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit, že městský soud dovozoval funkční souvislost pouze ze skutečnosti, že stavba veřejného osvětlení je zahrnuta do územního rozhodnutí. Na skutečnost, že veřejné osvětlení je v územním rozhodnutí uvedeno v bodě 10 písm. m) jako jedna z podmínek pro umístění stavby, totiž městský soud poukázal pouze jako na jeden z více

důvodů pro svůj závěr.

[28] Funkční souvislost stavby veřejného osvětlení se stavbou obytných budov je tedy v posuzované věci dána, a proto byly správně projednány v rámci jednoho souboru staveb v územním řízení. S ohledem na to není důvodná ani argumentace stěžovatele, v níž poukázal na skutečnost, že stavba komunikace byla realizována v období od 5. 4. 2021 do 17. 6. 2021 a vyjádřil přesvědčení, že z hlediska funkčnosti nebyl žádný důvod provést stavbu veřejného osvětlení téměř tři roky předtím, než byla provedena stavba příjezdové komunikace.

[29] Dána je též souvislosti prostorová, neboť z výkresu koordinační situace dokumentace pro územní rozhodnutí je jasné patrné, že veřejné osvětlení se nachází v bezprostřední blízkosti budov a) a e) obytného souboru. Ke stěžovatelem namítané absenci časové souvislosti spočívající v tom, že veřejné osvětlení bylo realizováno více jak dva roky před započítáním stavby hlavní, Nejvyšší správní soud konstatuje, že žádost o vydání stavebního povolení byla osobou zúčastněnou na řízení podána dne 2. 8. 2018, dne 16. 4. 2019 bylo vydáno stavební povolení a v záhlaví uvedené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 23. 12. 2019. Jak uvádí stěžovatel v kasační stížnosti, s realizací stavby hlavní bylo započato v lednu 2020, tj. ihned poté. Ze stěžovatelem zmíněné doby mezi realizací veřejného osvětlení (16. 10. 2017) a započítáním realizace stavby hlavní (leden 2020) tedy téměř 16 měsíců trvalo stavební řízení; po tuto dobu osoba zúčastněná na řízení ani nemohla stavbu realizovat. Z hlediska hodnocení časového odstupu mezi realizací veřejného osvětlení a stavby hlavní tak je relevantní pouze stěžovatelem zmíněný časový odstup přibližně deset měsíců mezi provedením stavby veřejného osvětlení a podáním žádosti o stavební povolení (2. 8. 2018).

[30] Při hodnocení tohoto časového úseku Nejvyšší správní soud vycházel z toho, že stavba veřejného osvětlení tvoří součást stavby obytného souboru, přičemž příprava, umístování, povolování a realizace většího souboru staveb bytových domů obecně patří mezi složitější z hlediska technického i právního, kdy je třeba zohlednit a důkladně posoudit více (někdy i protichůdných) zájmů a práv, což si může vyžádat delší časové období. Vybudování veřejného osvětlení 10 měsíců před podáním žádosti o stavební povolení nepovažuje Nejvyšší správní soud ve shodě stěžovatelem za bezprostřední, s přihlédnutím k výše uvedenému specifikům výstavby nicméně nepovažuje tento časový úsek ani za natolik dlouhý, aby měl za následek, že mezi výstavbou veřejného osvětlení a stavbou hlavní již není dána časová souvislost. Rovněž časová souvislost mezi stavbou veřejného osvětlení a stavbou hlavní je tedy dána. Výtky stěžovatele, že se městský soud datem zahájení stavby hlavní nezabýval, není opodstatněná, neboť stěžovatel v žalobě datem zahájení stavby hlavní neargumentoval. Toto okolnost ovšem pro posouzení věci není rozhodná, neboť dle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při posuzování důvodnosti žaloby proti rozhodnutí správního orgánu vychází ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

[31] Městský soud v bodu 75 kasační stížností napadeného rozsudku poukázal na skutečnost, že pro veřejné osvětlení se podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 8 stavebního zákona nevyžaduje stavební povolení ani ohlášení a lze je realizovat již na základě

pokračování

pravomocného územního rozhodnutí. Městský soud rovněž zmínil, že veřejné osvětlení bylo umístěno územním rozhodnutím a bylo uvedeno včetně bližší specifikace v bodě 10 písm. m) územního rozhodnutí a rovněž v dokumentaci pro územní rozhodnutí. Závěr městského soudu, že stavbu veřejného osvětlení bylo možné realizovat již na základě územního rozhodnutí, tedy vyplývá z obsahu správního spisu a stavebního zákona, je řádně zdůvodněný a je také zcela správný. Neobstojí tudíž námitky stěžovatele, že z kasační stížností napadeného rozsudku není zřejmé, jaký důvod vedl soud k závěru o tom, že došlo k pravomocnému povolení vedlejší stavby veřejného osvětlení a že uvedený závěr je v rozporu s obsahem spisu a činí kasační stížností napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

[32] Jak již bylo uvedeno výše, stavba veřejného osvětlení nevyžadovala stavební povolení ani ohlášení a byla stavbou vedlejší související se stavbou hlavní a byla umístěna v rámci stejného souboru staveb jediným územním rozhodnutím. Tato stavba veřejného osvětlení byla realizována v době platnosti územního rozhodnutí. Stěžovatelem zmíněná skutečnost, že po dobu dvouleté platnosti územního rozhodnutí žádná vedlejší stavba povolena nebyla, proto nic nemění na závěru, že realizací veřejného osvětlení bylo započato s využitím území pro stanovený účel, a územní rozhodnutí tak podle § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona nepozbylo platnosti. Ve stěžovatelem zmíněném rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 8 As 112/2016 se jednalo o případ, v němž vedlejší stavba (dešťová kanalizace) vyžadovala stavební povolení. Z toho však nelze dovozovat, že zabránit zániku oprávnění vyplývajících z územního rozhodnutí lze pouze realizací staveb, které jsou povoleny stavebním povolením, a nikoli též realizací staveb, které stavební povolení ani ohlášení nevyžadují a lze je provést již na základě územního rozhodnutí. Jak již přílehlavě konstatoval městský soud, pokud zákonodárce pro zjednodušení povolovacího řízení vyčlenil určité druhy staveb, které se realizují již na základě územního rozhodnutí, nemůže tato skutečnost jít k tíži stavebníka.

[33] K námitce stěžovatele, že je nutno otázku zachování platnosti územního rozhodnutí posuzovat s ohledem na individuální okolnosti případu a posoudit funkční prostorové a časové souvislosti stavby hlavní a vedlejší, Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud takto postupoval a individuální okolnosti projednávané věci pečlivě zhodnotil, přičemž Nejvyšší správní soud se s jeho hodnocením ztotožňuje.

[34] Závěrečné námitce stěžovatele, v níž namítá nesprávnost závěru městského soudu, dle kterého by mělo zahájením vedlejší stavby časově a funkčně nesouvisející se stavbou hlavní dojít k odejmutí práv účastníků územního řízení, která jim náleží v rámci řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona, nelze přisvědčit již proto, že městský soud v napadeném rozsudku žádný takový závěr nevyslovil. Jak již bylo řečeno, v posuzované věci realizací veřejného osvětlení došlo k započatí s využíváním území pro stanový účel, a územní rozhodnutí tak podle § 93 odst. 4 písm. b) stavebního zákona nepozbylo platnosti. Nebyly tudíž ani splněny podmínky pro řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona, a práva účastníků tohoto řízení tak nemohla být porušena.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[35] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[36] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[37] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádná povinnost uložena nebyla a Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou okolnost zvláštního zřetele hodnou, a proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. ledna 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu